

— Простете и сбогомъ, мили родители! жално стенаха младитѣ момци.

Подиръ това свирепиятъ Еминъ наби на два кола Вълка и Рада . . .

Въ този мигъ между дърветата се подаде на конь грозния Джамалъ бей.

— Така, Емине, Аферимъ! . . .

Ала тутакси, коньтъ му се подплаши, нозетѣ на ездача се закачиха на две съседни дървета и кръвопиецътъ български биде разкъсанъ на две половини отъ подскрижения конь.

— Това е, боже наказание! изрева Еминъ.

Очитѣ му претъмнѣха и той се залюлѣ и падна въ огъня, въ който горѣха Велико и Стоянъ.

Слънцето приближаваше да заседне.

По пжтя отъ Преславъ за Драгоево крачеше гнѣвно цѣлъ оплисканъ въ кръвъ момъкъ. Дрехата на гърба му бѣ изгорѣла. Той стигна на самодивското жилище и се спре на двора до единъ гробъ.

Прости, мамо! Прости и ти, татко, отъ преславскитѣ гори! Момъкътъ погледна на лѣво, на дѣсно къмъ небето и къмъ земята. Следъ това влѣзе въ кжщичката. Малко подиръ това самодивското жилище пламна отъ четири страни и за четвъртъ часъ се обърна на пепель.

